ANUL XIII. No. 1824 — 4 PAGINI 3 LEI — Vineri 27 Septembrie 1935

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . . LEI 1000
Pe șase luni 500
Instituțiuni, Cluburi și Proprietari 2000

COTIDIANUL SPORTULUI ROMÂNESC
Birourile : STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2 — BUCUREȘTI.
Fondatori E. EMILIAN și E. MUNTEANU — Director: AL. MUNTEANU — Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE

PUBLICITATEA DUPA TARIF
Telefon : Direcție 3.26.60 / Administrație 3.26.60 / Redacție și Provincie 3.26.69

BIBLIOTECA CENTRALĂ

Joe Louis a dispus de Max Baer prin k. o. în repriza patra

Rezultatul a fost prevăzut. Singura surpriză a rezultatului. Explicații. Cum a decurs matchul

Max Baer a fost învins din nou.

De astă dată, definitiv. Fără drept de apel, fără posibilități de scuze și circumstanțe atenuante. Cu consecințe inapelabile.

In mai puțin de 4 reprize, pumnii lui Joe Louis i-au zdrobit rezistența. Zâmbind mereu — căci boxul a însemnat pentru Max Baer o glumă permanentă — Max Baer a îngenunchiat. A îngenunchiat pentru prima oară în cariera sa. O dată, în repriza treia. Apoi, în repriza patra.

Și cântecul pe care l-a servit atâtor adversari, cu zâmbetul victoriei pe buze, i-a fost șoptit de astă dată, lui. Inert, cu mușchii moi, cu energia frânta și cariera terminată, fostul campion mondial a fost legănat de arbitru cu formula care sfârșește deobiceiu carierele:

— On... two... thre... out !...

Max Baer a fost învins. Învins prin out. In jurul său, arena — imensa arenă dela «Yankee Stadium» — a vuit sub torentul aplauzelor pentru Joe Louis. Același torent care-a sărbătorit cândva victoriile învinsului de eri. Sub ploaia de lumină a reflectoarelor, s'a decupat eri un nou învingător. O siluetă svelță și neagră. Un cap rotund, tăiat de-o linie de dinți albi și carnivori. Viitorul campion mondial: Joe Louis.

Aproape cinci minute — cum anunță telegramele sosite până acum — arena a troznit sub exploziile de aplauze și chiotele de bucurie pentru victoria noului idol.

Max Baer a plecat modest. Pentru prima oară în viața lui, fără zâmbetul obraznic și provocator pe care l-a purtat întotdeauna.

Sub ploaia de aplauze, Joe Louis a răzbit greu până la vestiar. Arena s'a

JOE LOUIS
golit treptat. Reflectoarele s'au stins. Și întunericul a cuprins o carieră și o înfrângere, care elimină definitiv din box, un alt fost campion mondial.

Max Baer a fost învins. Pe piedestalul glorie sale s'a înălțat o siluetă neagră de atlet incomparabil : Joe Louis.

Istoria se repetă...

*

Se repetă istoria, căci până astăzi, niciun campion mondial greu n'a reușit să-și recucerească titlul pe care l-a pierdut.

Au încercat mulți. Oameni excepționali, cu veleități certe și justificate. Dar niciunul n'a izbutit să și recâștige titlul. Există o lege a fatalității care patronează, probabil, campionatul mondial greu și pe care — pumnii viguroși ai campionilor mondiali n'au reușit niciodată s'o sfarme.

Din 1892 până astăzi, alte nume s'au perindat pe tabela campionilor mondiali. Mereu alte nume.

In ordine cronologică, numele acestea sunt următoarele: James Corbett (1892), Bob Fitzimmons (1897), James Jeffries (1899), Marvin Hart (1995), Tommy Burns (1906), Jack Johnson (1908), Jess Willard (1915), Jack Dempsey (1919), Gene Tunney (1928), Max Schmeling (1930), Jack Sharkey (1932), Primo Carnera (1933), Max Baer (1934), Jim Braddock (1935)...

O listă destul de lungă.

Dar, pe lista aceasta niciun nume n'a reușit să figureze de două ori. A încercat Johnson, A încercat Dempsey. Peste posibilitățile lor, însă, fatalitatea a patronat neîncetat succesiunea la titlul de campion mondial greu.

Nici un mort n'a reușit să mai învie...

Max Baer voia să fie o excepție. Credea că pumnii săi — pumnii sub cari s'au prăbușit două duzini de boxeuri, plus Schmeling și Carnera — vor reuși să-l doboare pe Joe Louis, pentru a-i netezi din nou drumul spre Braddock și titlul mondial.

Inevitabilul însă, s'a întâmplat.

Max Baer a fost învins. Iremediabil învins, într'un match care-i blochează definitiv drumul, îl evacuează din notorietate și-l afundă din nou în anonimatul din care l au

George Fulga

(Continuare în pag. II-a)

Arcadele lui Spakow sunt complect vindecate...

... Iar Toma Aurel, are aceiași incurabilă dorință de a se bate. Alte două declarații

Antrenamentul lui Spakow.

Cândva, Moți nu mai avea adversari. Și i-a creiat singur, din nou,

Spacow, după antrenament

prin râvna puțin recomandabilă, cu care s'a pregătit pentru matchurile sale din străinătate.

Acum, are adversari. Dar, nu are săli unde să se antreneze. Și mai ales, n'are sparring-partneri.

La «*Olimpic Club Român*», adversitatea cu Șerbănescu îl stinghereste. Sala «*C.F.R.*», i se pare departe. Iar la «*A.C.T.*», unde s'a antrenat pentru ultimul său match de la «*Arenele romane*» a avut un incident public cu unul din conducătorii sălii.

Deaceia, antrenamentul său este... călător. Azi aici, mâine 'n... altă parte. Cât p'aci să spunem în Focșani.

Știam acest lucru. Serviabil, Marcu a venit și el să ne prevină :

— *Dacă vreți să-l vedeți pe Moți la antrenament, întrebați-l unde se antrenează, fiindcă nu se antrenează în toate zilele în același loc !*

Perspicace, (decând cu stratagema fotografierii prințului Șturdza), Popescu, reporterul nostru fotograf s'a simțit deasemeni obligat să ne sugereze o idee:

— *Să ne interesăm la telefon!*

Avertizați atât de insistent, am utilizat telefonul. Pe cadranul rotiței, am combinat întâi 2.09.46. Un sfârâit de sonerie ne-a notificat prezența. Și dialogul s'a înodat scurt, și tradițional:

— *Alo, sala A.C.T.?...*
— *Da !...*
— *Boxeurul Spakow este acolo ?*
— *Nu !...*

Un prim insucces.

Am încercat la C.F.R. Același sfârâit de sonerie, regizat de astă dată de centrala «Gării de nord». Și, din nou, dialogul scurt, tradițional și inutil:

— *Alo, sala C.F.R.?*
— *Da !...*
— *Boxeurul Spakow este acolo ?*
— *Nu !...*

La «Olimpic Club Român» n'am încercat. Sălile mici, de cartier, nu au telefon. Ce mai puteam încerca ?

Inarmat cu Kodakul, Popescu a avut din nou o licărire de isteține. O licărire simplă, dar indispensabilă pentru încurcătura inutilă în care intrasem:

— *O fi acasă !...*
— *La hotel ?...*
— *Dece, nu ,...*

Avea dreptate. Dece n'ar fi fost acasă ? Când ai chiria plătită și n'ai unde să te duci, stai acasă. In preajma matchului său de Sâmbătă unde s'ar fi putut duce, Spakow ?... Iar chiria hotelului, bănuesc că a plătit-o. Altfel — cu tot titlul său de campion — ar fi fost evacuat.

Am utilizat deci, noua sugestie a lui Popescu. Pe cadranul telefonului, mișcările de rotație ale cadranului au combinat de astădată un alt număr: 3.33.65. Sfârâitul soneriei a rămas același. Iar vocea interlocutorului, egal de promptă și de înfundată:

— *Alo, Hotel Princiar ?...*
— *Da, vă rog !...*
— *D. Spakow este acasă ?...*
— *Acasă vă rog !...*

Era acasă.

— *Nu v'am spus eu ?...* a jubilat Popescu pe triumful noului sale victorii reportericești. *Este acasă !*

La hotel Princiar

In două minute, am fost la Princiar. Dela «*Gazeta Sporturilor*» până la «*Hotel Princiar*», unde locuește Spakow, nu sunt nici o sută de metri.

In ușa hotelului, portarul a rămas țeapăn, protocolar și surprins de armamentul reporterului nostru fotograf: un aparat de fotografiat, un aparat pentru magneziu, un tripied, o servietă cu clișee, un reflector portativ, și un zâmbet profesional, grav :

— *S'a întâmplat ceva ?...*
— *Nu încă !...* l-am liniștit noi, și am trecut repede prin culoarul format de boys.

Drumul până la camera lui Spakow este simplu. Cu ascensorul este chiar foarte simplu. Simplu, și vertical. Etajul al doilea. Dela ascensor, primul culoar, la dreapta. A doua cameră pe stânga. Numărul 29.

Un ciocănit indispensabil.

Din dosul ușii, cineva a mârâit înecat:

— *Intră!...*

Și — evident — Popescu a și răz-

Toma Aurel după duș

bit înăuntru, cu Kodakul gata pentru prima clipire a obiectivului.

In pat, Spakow se odihnește citind «*Gazeta Sporturilor*».

— *Un moment !...* îl fixează Popescu.

Gef.

(Continuare în pag. II-a)

Marcu Spakow apasă arcadele lui Moți. Redactorul nostru, d. G. Fulga, le verifică.

Spicuiri din spovedania unui ciclist francez halucinat

Ticnelile alergătorului ciclist Fleuret, ne obligă să studiem, mai departe declarațiile pe cari le-a făcut la Paris și cari au văzut lumina zilei, în ziarul «L'Auto».

Sunt atât de multe inexactități și atât de puține adevăruri în expunerea alergătorului francez, încât subiectul nu va putea fi consumat.

Căci, deși Fleuret s'a bucurat la noi de un tratament special ca și ceilalți doi compatrioți ai săi, nu s'a sfiit să blameze tocmai pe aceia cari i-au înconjurat cu cele mai mari favoruri.

Se pare însă că Fleuret nu a vrut să se lase mai pe jos decât prietenul său Richebourg, care și-a permis, într"o împrejurare pe care noi am relatat-o la timp să uite cele mai elementare principii ale cavalerismului.

Probabil că cei doi francezi sunt plămădiți dintr'un aluat de calitate inferioară și ne întrebăm, pe bună dreptate, cum s'au putut ei înțelege cu compatriotul lor Bat, care, până la proba contrarie, rămâne un om subțire, civilizat și cu mult bun simț.

Să nu zicem însă hop, înainte de a sări și să lăsăm viitorului sarcina de a confirma părerea bună pe care ne-am făcut-o despre Bat. S'ar putea întâmpla, ca odată sosit la Paris, și acest alergător să se creadă obligat să facă declarații asemănătoare celor ale lui Fleuret, a cărui comportare denotă nu numai asportivitate ci și lipsa celor 7 ani de acasă.

CEVA DESPRE MEDIA ORARA

Asupra mediei orare realizată în «Turul României» Fleuret a făcut deasemenea declarații inexacte, spunând că, nu s'a atins, pe întregul parcurs, decât 22 km. 500 pe oră.

Realitatea este alta: Daniel câștigătorul «Turului» a reușit să parcurgă ce 1750 km. ai probei în 66 ore 45 min. 40 sec. ceiace corespunde unei iuteli mijlocii de 26 km. 728 pe oră.

Până și Gușan, ultimul clasat și care se găsește la aproape 13 ore de învingător, a isbutit o medie orară de puțin superioară, celeia pe care a declarat-o, ziarului L'Auto, alergătorul Fleuret.

Și, pentrucă veni vorba, de diferența de timp dintre primul și ultimul sosit, vom preciza că și în această chestiune Fleuret a fost de rea credință, întrucât Daniel nu a bătut pe Gusan cu 20 ore ci numai cu 12 ore 40 min. 57 sec.

«NOI, FRANCEZII? NU SE ȘTIE»

Referitor la media orară stabilită de alergătorii francezi, Fleuret a declarat că nu știe la cât s'a ridicat.

Credem și noi acest lucru și nu ne miră că viteza lor medie nu este de nimeni știută. Richebourg a abandonat în prima etapă iar ceilalți doi au intrat la Caracal după închiderea controlului. Cine era deci, obligat să se mai ocupe de timpul întrebuințat de francez pentru parcurgerea distanței?

Probabil că Fleuret a făcut un «spirit», încercând astfel să salveze, pe cale laturalnică, o onoare dubioasă.

Aceasta fiind situația ne miră că Fleuret care nu a reușit, pe 170 km. să termine la o oră jumătate după primul sosit, face glume pe socoteala faptului că, pe 2.100 km. (?), între primul și ultimul sosit ar fi existat o diferență de 20 ore (?).

CORVOADA BANCHETELOR

In privința alimentării, Fleuret a declarat ziarului «L'Auto» că ea se făcea prin banchetele oferite de municipalitate și că aceste banchete însemnau o adevărată corvoadă.

A obligat oare cineva, pe concurenți, să ia parte la banchete și la discursuri. Răspundem hotărât Nu.

Putem preciza că la sfârșitul fiecărei etape se ofereau concurenților, însoțitorilor și oficialilor, mese copioase. Alergătorii nu erau obligați însă, să rămână în jurul acestor mese, decât atâta timp cât le era suficient spre a se sătura. Nimeni nu a rugat măcar pe vreunul dintre alergători, să rămână după cum pretinde Fleuret, să înghită discursurile primarului, ajutorului, notabilităților, etc.

Cine este de vină că un demn adept al lui Bachus prietenul Fleuret a ținut să prelungească ședințele de reîmprospătare a forțelor ?

Jenny Dumitrescu

Pregătiri în vederea participării României la Jocurile Olympice

Ședința de mâine a U. F. S. R.-ului

Apropierea datei de desfășurare a jocurilor olympice, a dat de gândit forurilor noastre sportive.

U. F. S. R. investit cu depline puteri de către comitetul olympic român, a început să se agite în vederea unei eventuale deplasări la Berlin.

Spunem eventuale, căci deși ne mai despart numai zece luni, totuși participarea României la jocurile olympice, rămâne un mare semn de întrebare.

Fără un leu în cassa comitetului olympic și fără nici o pregătire sportivă, în timp ce alte națiuni strâng fondurile de ani de zile și își pregătesc echipele din 1934, este natural să fii sceptic asupra participării reprezentanților noștri.

Principial, România și-a trimis adeziunea încă din anul trecut, ea fiind a 38-a națiune înscrisă la Jocurile Olympice din 1936.

Rămâne însă ca până la o dată care dacă nu ne înșelăm, pentru olympiada de iarnă este luna Noembrie, iar pentru jocurile de vară luna Mai, să trimitem adeziunea noastră definitivă, menționând și sporturile la care participăm.

Se pare că faptul că ne apropiem de aceste date fatale, a determinat pe conducătorii U. F. S. R.-ului să se agite.

ȘEDINȚA DE VINERI

Pentru mâine seară a fost convocat Biroul U.F.S.R., care va discuta printre altele și participarea României la jocurile olympice.

După câte suntem informați, atențiunea Biroului se va îndrepta momentan asupra posibilităților strângerii fondurilor, problemă de care depinde de fapt eventuala deplasare olympică.

CUM INTELEGE SA ACTIVEZE U. F. S. R.

Ca un prim început, U. F. S. R. a cerut anumite zile când la toate manifestațiunile sportive se va percepe suma de 2 lei pentru Olympiadă.

Primele zile au și fost hotărâte. Ele vor fi 19 și 20 Octombrie.

Fără îndoială prea mult nu se va putea realiza cu acest sistem, știut fiind că doar footballul și rugbyul sunt sporturi care au spectatori.

Lucrurile însă s'ar schimba dacă începând dela 1 Octombrie toate manifestațiunile sportive ar fi obligate să încaseze în permanență cei doi lei olympici.

SPRIJNUL STATULUI

Un nou impozit asupra spectacolelor sportive nu credem însă că se va realiza și U.F.S.R. se va îndrepta din nou spre oficialitățile noastre, cerându-le sprijinul pentru deplasarea la Berlin. Vremurile critice prin care trecem, dificultățile financiare care se ivesc la tot pasul, ne fac să fim sceptici asupra unui eventual sprijin din partea statului

LA CE SPORTURI VOM PARTICIPA ?

Este prematur, desigur, să discutăm participarea noastră, atâta timp cât nu avem fondurile necesare. Totuși la U. F. S. R. se agită și această chestiune.

In primul rând, Federația de bobsleigh se pare că a și hotărît participarea. Și la drept vorbind, era cea mai indicată, dirijând singurul sport unde avem șanse de a figura onorabil.

Rugby-ul pare a fi al doilea sport care are șanse de a se deplasa la Berlin. Pe lângă valoarea sportivă a teamului nostru, se pare că și chestiunea materială este oarecum soluționată.

Federația de rugby va percepe la matchurile ei o taxă specială, care alături de fondul existent, va fi suficient să acopere cheltuelile de deplasare.

Se vorbește deasemenea de o eventuală deplasare a unei echipe de basketball și handball, sporturi în care, după părerile specialiștilor, am avea șanse să figurăm onorabil.

Bine înțeles și o echipă de football, dacă se clarifică situația acestui sport la Olympiadă.

Iată la ce se reduce până în prezent deplasarea noastră la Berlin. Ea este, după cum se poate constata, destul de problematică.

Să vedem ce ne mai aduce viitorul!

Camor

Schmidt și Hamburger în finala campionatului Bucureștilor

Schmidt a dispus ușor de Botez. D-na Butculescu-Reti, campioni la mixt

Eri după amiază s'a jucat a doua semifinală la simplu domni între Botez și Schmidt. Matchul a adus o victorie categorică a lui Schmidt, care în mare vervă, a dominat tot timpul, nelăsând pe adversar să-și impue jocul.

A jucat rapid și a intervenit cu mult succes la fileu. Botez n'a jucat slab, dar n'a știut să „paseze" adversarul la fileu decât rar. Rezultatul: 6-3, 6-4, 6-0.

Botez a avut un moment favorabil în setul 2, dar n'a știut să exploateze situația.

Astfel, în finală se vor întâlni Schmidt și Hamburger. Un pronostic ar fi foarte riscat, deși teceristul pare a fi în mare formă.

Tot eri după amiază a continuat și finala de dublu mixt care s'a întrerupt Luni după amiază la 9-7 în favoarea echipei Butculescu — Reti.

Eri perechea d-na Roncea-Hamburger au câștigat setul următor cu 7-5 dar au pierdut pe cel decisiv cu 6-3.

Rezutatul final: d-na Butculescu-Reti — d-na Roncea-Hamburger 9-7, 5-7, 6-3.

D-na Butculescu a jucat și de data aceasta mult sub formă, pe când d-na Roncea a jucat ceva mai bine. Intre cei doi, Reti și-a dat mai multă ostenealâ.